

תְּבִלִין לְשֶׁלֶחַן שַׁבָּת

פְּרָשַׁת: שְׁלַח

עלון מספר: 256

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה. העלון טעון גניזה. הלימוד בשבת פי אלף מיום חול.

כניסת השבת:
7:14
יציאת השבת:
8:28
רבנו תם:
9:11
הזמנים לפי אופק חיפה

העלון לעלוי נשמת: בכור חי' בן בטי, אברהם זושא בן ר' יהושע, לאה בת ר' יום טוב ליפמאן, מיכאל בן שרה, אלכסנדר בן מרי, לודמילה בת לייב, משה בן זוהרה, יהודה בן שרה, יוסף בן חנה, מנחם שלום בן שמחה, חיים בן אסתר, תמרה בת יעקב - **תנצב"ה.**

ולהבדיל בין החיים למתים, העלון לרפואת: משה בן מזל-טוב, פורטונה, משה בן מנדל, נפתלי בן דבורה, סביטלנה צביה בת ברכה, מרי בת חנה - **בתוך שאר חולי עמו ישראל**

נְקוּדָה בַּפְּרָשָׁה

ההצלה בזכות מצות ציצית

"ועשו להם ציצית" (טו, לה) מצוה שפ"ו - מצות ציצית להטייל ציצית בבגד שנתכסה בו. כתב החנוך: שרש המצוה למען נזכר כל מצוות השם תמיד, ואין דבר בעולם יותר טוב לזכרון כמו נושא חותם אדוניו קבוע בכסותו.

מצות ציצית מלפפת אכן את כל גופו של האדם, ומעניקה כח רוחני לכל אברי הגוף, ובגלל זה, יש בה גם סגולה להצלת האדם מן החטא, וכחו שמוצא (מנחות מד), על אותו אדם שנסע עד לקצה העולם על מנת לחטא, ובסופו של דבר "באו ד' ציציותיו וטפחו לו על פניו", וכך נצל מן החטא.

מספר על יהודי יקר, ר' צבי נתן פינקלשטיין ז"ל, שעבר את כל מוראות השואה, ומצות ציצית שנוהר בה ביותר - הצילה אותו כמה וכמה פעמים ממות בטוח. באחת הפעמים נתקל בנאצי ימ"ש שהתכונן להרג יהודי, וכבר שלף את אקדחו כדי לירות בקרבנו.

ראה ר' צבי נתן כה, ומהר לעמד ולחצץ בין הרשע ליהודי האמלל, תוך שהוא צועק לנאצי באמץ לב 'אם אתה רוצה להרג מישהו, תהרג אותי'. הגרמני ההוא התרגז מאד, וכבר כונן את אקדחו לעבר פינקלשטיין, שהפריע לו 'במלוי תפקידי'.

אבל אז פתח היהודי המציל את פיו, ואמר: 'אם תהרג אותי, מהיכן ימצא הרף השלישי עובד מסור ונאמן יותר ממני?!' ובנסי נסים הוריד הנאצי את אצבעו מעל ההדק, ונשחרר את ר' צבי נתן. 'הרף השלישי' היה כידוע שמו של הצבא הנאצי, אבל לאחר מכן הסביר ר' צבי נתן שבאמרו את המשפט ההוא לנאצי, התכוון ליאדון העולם, שהוא עובדו בנאמנות ובמסירות, ומעל לכל - מוכיח את דבקותו במצות ציצית, אותה קיים גם בתקופות הקשות ביותר שפקדהו בשואה.

ואגב, היהודי שהנאצי בקש להרגו בתחלה, ונצל על ידי ר' צבי נתן, חי עד היום במינכן שבגרמניה...

והנה ספור נוסף הפמחיש את השמירה שבמצות ציצית. כן אחי המתגורר בארצות הברית, הרה"ג רבי אברהם יעקב זילברשטיין, ספר על יהודי שעמד בשעה מאתרת בלילה בתחנת הרכבת והמתין לרכבת שתבוא. המקום היה ריק מאנשים, ונפש חיה לא נראתה באזור.

לפתע מגיעים שני ברנשים, ודורשים ממנו למסר להם את כספו. היהודי לכש עז ומתעצמות, והחליט להתרות בשודדים ב'סגנון יהודי', ואמר להם 'תראו, יש אלקים בשמים, והוא יושב ורואה את הכל. אם תגזלו ממני את הכסף, תענשו...'

הם כמובן לא השגיחו בדבריו, ואחד מהם אף תחב את אצבעותיו לכיסו של היהודי, כדי לשלף משם את הארנק האישי שלו. פתאום הוא מרגיש ב...חוטים מוזרים המשתרכים מהכיס, ולא ידע מה החוטים הללו עושים שם...

באופן בלתי צפוי התחילו השניים להתלחש ביניהם שאולי החוטים הללו הם סימני הכר ל'כחות עצומים' בהם שולט האישי, ובאמצעותם הוא עלול לפגוע בהם... השודד שהכניס ידו לכיס, והרגיש בחוטים המוזרים, שהיו כמובן חוטי הציצית, החליט לברח מהמקום כל עוד נפשו בו, ואלו השני הכניעו את עצמם כלפי היהודי, והציעו לו להסיעו לכל מקום שירצה...

דנקא משום שמצות ציצית מקיפה את כל הגוף, יש בה את הכח להציל את האדם ולפדותו מארועים קשים, והמקרה הנוסף שלפנינו יוכיח. המקרה התרחש, כפי שפר לנו הגאון רבי יצחק כהנא ראש ישיבת סלבודקה לצעירים בקרית ספר, עם כן תורה מבהק, עמל בתורה ובעל מדות, שחלה ל"ע בפתלה הקשה. הצעיר, הלומד באחת הישיבות הקדושות הסבירות, מתוסר יסורים אמיים, ולאחרונה החל לקבל טפולים כימותרפיים בבית

החולים.

בבואו אל המחלקה אמרה לו האחות שקדי לקבל את הטפול הוא צריך ללבש בגדים סטריליים, ולכן עליו להחליף את בגדיו באלה של בית החולים. הבחור הסכים לכה, אלא שכיון שבבית החולים אין בגד של ארבע כנפות, הביא עמו לטפול הבגא ציצית מכבסת ומגהצת היטב, כזו שתענה על דרישת בית החולים לבגד סטרילי.

כאשר ראתה האחות את הטלית קטן שכלו על הבגדים של בית החולים, אמרה לו שלא יוכל לעבר את הטפול עד שישיר את הציצית מעליו. כל נסיונותיו להסביר לה שהמדבר בבגד מכבס ונקי, עלו בתהו, והאחות סרבה להעניק לו את הטפול הכימותרפי. הבחור היה איתן בדעתו וסרב אף הוא להוריד את הציצית. ישב אפוא בנו הנאמן של הקדוש ברוך הוא והמתין מחוץ למחלקה.

כעבר שלש שעות תמימות חלף במקום אחד מבכירי הרופאים במחלקה, ושאל את בחור הישיבה מה הוא עושה כאן ולמי הוא ממתין.

שטח הבחור בפניו את הבעייה, ומששמע זאת הרופא נכנס פנימה, אל חדר הטפולים, ולאחר שעה קלה יצא משם נרגש כלו.

הפערה על פניו היתה נכרת בעליל.

מששאלו הבחור על מה ולמה הוא נסער כל כך, השיב לו הרופא שלפני הכל יכנס למחלקה ויקבל את הטפול המגיע לו כשהטלית קטן עליו: "דברתי עם האחות והכל בסדר", אמר לבחור. "אמר כך אספר לך למה התרגשתי."

בתם הטפול הקשה, נגש הרופא אל הבחור, וקשדמעות בעיניו אמר לו: אני יהודי שאינו שומר עדין מצוות, אבל הפעם זכיתי לראות כיצד האלקים שומר על שומרי מצוותיו. קשנכנסתי למחלקה כדי לשכנע את האחות שאין כל בעיה עם הציצית שלך, רצייתי לראות איזה טפול אתה מקבל, ומה מאד נדהמתי לראות שהאחות התכוננה לבצע, בשגגה, טפול שגוי שאינו מתאים, שהיה עלול לדרדר את מצבך למכת מות מהירה.

הרופא הוסיף ואמר שהאחות עשתה זאת כמוכב בשגגה, "אבל אם לא היית מתעקש ועומד בתקף על רצונך ללבש את הציצית, הטפול היה כבר מתבצע, ומי יודע באיזה מצב היית נתון ברגע זה. עכשו, משטרבת לקבל את הטפול, נמנע מרף אסון נורא."

ולא נשכח לצין שהבחור ההוא התקשר אלינו ואשר את כל פרטי הספור, והוסיף ש'מאז זכיתי להתרפא לחלוטין מהמחלה הקשה, התחנתתי והקמתי בית ב'ישראל, וזאת לפליאת כל הרופאים שטפלו בי'... (מצוות בשמחה)

ספור לשבת

בזכות ברכת שהחיינו

והנה, בשוק הערבי, היה ירקן אחד ערבי שהיה מציג את הסחורה שלו.

בעוד אותו יהודי היה עובר כל בוקר אחר התפילה דרך החנות של הירקן, בכל פעם שראה שהגיע למדפים פרי חדש, מיד מכניס אותו לשקית, ורק אחר כך שומע מה המחיר ומשלם את כל סכמו.

הערבי הזה שהכיר אותו שנים רבות, פנה אליו כחבר ושאל אותו: "אני לא מבין אותך. הרי אני יודע שהמצב הכלכלי שלך מאד גרוע ובקושי יש לך כסף לקנות מוצרים בסיסיים לבית. ומדוע אתה רץ בכל פעם לקנות את הפירות החדשים שהגיעו זה עתה, הרי הם מאד יקרים בתחילת העונה.

אם תמתין שבועיים – שלוש, יהיה שפע גדול של אותו פרי בחנויות, וממילא גם המחיר ירד ויהיה שווה לכל כיס."

ענה לו אותו יהודי: "יש לנו ביהדות מצוות ברכת 'שהחיינו', בה מודים לה' על הטוב שגמלנו, והביאנו עד רגע זה שנוכל להודות לו. אני רוצה להודות לה' ולא לדחות זאת בכמה שבועות."

המוכר הערבי נדהם ממסירות נפשו של היהודי וטהרת רוחו שמוכן להקריב מכספו בשביל להודות לבורא העולם.

כל אדם במהלך חייו זקוק לעניינים שונים: הוא רוצה להצליח במבחן, רוצה פרנסה, מבקש בריאות, מתחנן להתחתן. הוא פונה לה' ומבקש ממנו בכל לשון של בקשה.

אך תמיד צריך לזכור לפני הכל לומר לה' תודה. לא מיד לפנות בבקשות, אלא לדעת להודות על העבר ולבקש על העתיד. מפני שאדם שיודע לומר תודה על מה שקיבל עד היום – זוכה שדבריו גורמים נחת רוח בשמיים, וכי הבורא יתברך ירצה לתת לו עוד ועוד, מפני שהוא יודע גם להודות.

הוא יודע להעריך ולהוקיר, זוהי מידה שהבורא אוהב מאד כשיש אותה אצל האדם. לכן, תיקנו לו חכמים לברך על פירות חדשים, לברך על מצוות חדשות בחגים.

הרבנית קנייבסקי ע"ה סיפרה מעשה שהכירה אישית. יהודי אחד התגורר בירושלים בעיר העתיקה.

המצב הכלכלי בביתו היה מאד קשה, אך זה לא עצר אותו מלהקפיד בכל כוחו על הנהגה חשובה ומיוחדת. הוא הקפיד בכל פעם שראה שהגיע לשוק פרי חדש – לקנות את הפרי מיד, בלי להתחשב במחירו, ובלבד שיזכה להודות לה' בברכת 'שהחיינו'.

יום אחד, עושה היהודי את דרכו בשוק כהרגלו, אלא שהוא מבחין בדבר משונה. החנות של הגוי סגורה ויש עליה שלט גדול כי הגוי מת.

עורך דין מוכר עמד בכניסה לחנות והחל במכירה פומבית של החנות עם כל התכולה שבה לטובת המשפחה. סוחרים רבים הרבו במחיר, ואותו יהודי שראה זאת, מיד העלה את המחיר.

אחר דיון ארוך – הוא זכה בחנות! הוא שילם מקדמה, מסכום שחסך כל חייו, ונכנס לחנות ברגש ורעדה.

הוא ירד למרתף. ניגש אל העצים, הרים אותם ו... גילה כי כל זהב היה מונח שם – סכום גדול ועצום של מטבעות זהב שיכולים לעשיר אותו ולפרנס אותו ואת כל בניו ונכדיו כל ימי חייהם. הודה היהודי לה' בדמעות שליש ואמר: "אותו גוי לא הבין, אך אני רואה כיצד שזכית להקפיד בברכת 'שהחיינו' ולהודות לה' – שהאיר לי ה' אור גדול וזיכני בעושר הרב הזה!".

כמה גדולה ההודאה והשבח לה' יתברך! (גליין טוב לחסות בה')

מאז הוא החל להיות חבר של היהודי.

יום אחד, כשהגיע היהודי לקנות, פנה אליו הערבי ואמר לו: "בוא בבקשה איתי". הוא פתח דלת צדדית בחנות שלו בשוק, וממנה ירד איתו למרתף גדול מתחת לאדמה. שם היו מונחים הרבה מאד פירות וירקות שהיו בטמפרטורה נמוכה ושמרו על טריותם.

ניגש המוכר הערבי לאחת הפינות, מקום בו היו מונחים כמה קרשים, הוא הרים את הקרשים... והראה לו מחזה מדהים. היו שם מעין תיבות – פחים מברזל, שבתוכם היו מונחים מאות ואלפי מטבעות נפוליאון מזהב. אמר לו המוכר הערבי: "תדע לך שלא חסר לי כסף! כל זה שלי, ואף אחד לא יודע שיש לי את זה. ובכל זאת, אף על פי שאני בעל החנות ולא חסר לי כסף, אני לא קונה פירות בשבוע הראשון שהם מגיעים לשוק, חבל לי על בזבז של כסף. אני ממתין שהמחירים יורדים ואז אני לוקח אליי לבית בכמויות. חבל שאתה מבזבז את הכסף שאין לך".

היהודי לא התייחס אליו והמשיך לקנות ממנו פירות חדשים כהרגלו, ובלבד שיזכה לברך את ברכת 'שהחיינו'.

מעשיהם של צדיקים

לתת הרגשה טובה

ברוך נאלץ לגלות לו את הסיבה המאלפת והצריכה תלמוד: "הן היום בדורנו השתנה קצת העניין של שמחת חתן וכלה. היום נהוג בכל חתונה להזמין צלם שינציח את האירוע. סבור אני שגם זה חלק משמחת חתן וכלה, כי הרי לאחר החתונה מעיינים בתמונות וזה מחזיר את הרואים אל אותם רגעים שמחים בחתונה, וזה גורם להם הנאה מיוחדת. אולם בזמן האחרון גיליתי כי הצלם מנציח גם את רגעי כתיבת הכתובה וסידור הקידושין, ולא רק את החתן, הכלה והשושבינים, אלא אף את הרב מסדר הקידושין. אלא שהעט המונח בכיסי, שבו הייתי משתמש לכתיבת הכתובה בחתונות תלמידים, היה עט פשוט מדי... לכן הלכתי באחד הימים לקנות עט יפה ומכובד יותר, המצופה בְּדָמַי זהב, שימשש אותי במיוחד עבור אירועים שכאלה. תמיד כשאני מוזמן לסדר קידושין אני משתדל לקחת איתי את העט הזה, מהסיבה האחת והיחידה: שלחתי ולכלה תהיה הרגשה טובה יותר מכך שהתמונות יצאו מעט יותר יפות. והרי אם באפשרותי לעשות זאת בנקל, למה לא לעשות זאת?! (הפותר - הניזו היומי של דרשו)

בערוב ימיו של הגאון רבי ברוך רוזנברג זצ"ל, ראש ישיבת סְלִבְוֹדְקָה, כשגילו נשק לגיל גבורות (גיל שמונים), הוזמן פעם לחתונת תלמיד.

הוא ירד מביתו ונכנס למכוניתו של אחד התלמידים, שנעזר במיוחד להביאו לשמחה.

אולם עם כניסתו למכונית נזכר כי שכח דבר מה בבית. בבקשת מחילה מראש שאל רבי ברוך את התלמיד אם יאותר להמתין לו דקות אחדות, כי נזכר כעת ששכח בבית דבר חשוב ועליו לשוב ולהביאו.

הנהג ניסה להציע את עצמו לעלות במקומו, אך נתקל בסירוב עיקש. "רק אני יכול לעשות זאת", נימק הרב. רבי ברוך יצא מהמכונית, טיפס בגרמי המדרגות עד לביתו בקומה השלישית וחזר כשהוא מאומץ, נושם ונושף בכבידות.

התלמיד המסוקרן הפציר ודחק ברבי ברוך לגלות לו מהו הדבר החשוב כל כך שבשבילו טרח לעלות הביתה שוב, ורבי

בדיחות:

נכנסתי לתחנת דלק, וביררתי מחירים על מים ודלק. כשראיתי שליטר בנזין עולה 5.80 ואילו ליטר מים מנרלים 10 שקל - הודתי לה' ואמרתי: ברוך ה' שהרכב שלי לא נוסע על ידי מים אלא על ידי בנזין...

אדם זקן, נסע לביתו במונית, לאחר שעצרה המונית ליד פתח ביתו, ועוד לפני ששילם, יצא הזקן, מישש את כיסו, ואמר בקול רם: "אוי נראה לי שהארנק נפל במונית..."

כששמע זאת הנהג, מיד לחץ על דוושת הגז וברח. חי"ך הזקן בשביעות רצון ואמר לעצמו: "אוהו, מכלוף צדק, זה עובד יופי..."

קמצן אחד מתקשר למוקד רפואי: "שלום נא לשלוח לי אמבולנס לכתובת הצדיקים 68 דחוף כי חבר שלי בלע 'חולץ פקקים'..."

לאחר מספר דקות הוא שוב מתקשר: "שלום אל תשלחו האמבולנס, הצלחתי להשיג חולץ פקקים אחר..."

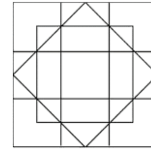
חבל ש-99% ערבים מוציאים שם רע על כל השאר.

חידות:

חידת הגיון:

כמה מרובעים יש כאן?

פתרון לחידה מהעלון הקודם:

צורה B.

חידת בלשים:

איילה אפתה פחזניות ריחניות וטעימות לכבוד הג השבועות.

הריח הערב גירה את אחד מאחיה הקטנים, ובאין ראה נכנס ואכל פחזנייה אחת ועוד אחת ועוד אחת... כשיגלתה זאת איילה, כינסה את חמשת אחיה וציוותה עליהם לגלות מיד מי העז לחמוס מעמל כפיה.

כל ארבעת האחים ענו אמת, חוץ מהגנב עצמו ששיקר. לפניכם התשובות המלאות שלהם: **שוקי:** אני לא לקחתי, וגם צביקי לא, כי באותו זמן שחקנו ביחד.

דודי: ראיתי את שלוימי שקוע במשחק. **צביקי:** דודי בוודאי לא לקח, כי הוא הלך למכולת. **שלוימי:** אני לא לקחתי, ואין לי מושג מי לקח. **יוסי:** לא הייתי בבית בזמן הזה. אז מי לקח?

פתרון לבלשות מהעלון הקודם:

גברת כהן אמרה שכשנכנסה ראתה קוביות קרח על הרצפה, וזה לא יכול להיות, שהרי היו צריכים להתנמס תוך כמה דקות.

חידת ההגיון באדיבות חיים כץ a0533180118@gmail.com

הידעת ש:

פתגם:

